

येशू ख्रीष्टको प्रकाश — संख्या सोह्र]

सात गर्जनहरूको उद्घाटन: प्रकाश र लुकेको इतिहासको एक भविष्यवाणीसम्बन्धी विश्लेषण

Jeff Pippenger

2023-11-15

हामी प्रकाशको पुस्तकका अध्याय एघारदेखि तेह्रसम्ममा प्रस्तुत सात गर्जनहरूको गुप्त इतिहासद्वारा चिन्हित भविष्यवाणीसम्बन्धी घटनाहरूको क्रम प्रस्तुत गर्दै आएका छौं। हामी अझै ती घटनाहरूको विकासक्रमको त्यस बिन्दुसम्म पुगेका छैनौं, जहाँ हामी प्रोटेस्टेन्टवादको सिङ्ग र रिपब्लिकनवादको सिङ्गको इतिहासलाई एक-अर्कामाथि आरोपित गर्नेछौं। न त हामीले अझै मध्यरातको पुकारको सन्देशमा इस्लामको भूमिकालाई यथार्थ रूपमा निर्दिष्ट गर्न सकिने समझको आधारभूमि तयार गरेका छौं। तथापि, यी घटनाहरूसँग सम्बन्धित एक अति महत्त्वपूर्ण सत्य छ, जसले प्रकट गरिरहेको सत्यहरू बुझिसकेपछि मानिसले के गर्नुपर्छ भन्ने कुरा पहिचान गराउँछ। प्रकाशको पुस्तकको आशिष्मा त्यहाँ लेखिएका कुराहरूलाई “पालन” गर्ने जिम्मेवारी पनि समावेश छ।

उद्घाटित हुँदै आएको इतिहासको रेखाले, त्यसमा लेखिएका कुराहरू सुन्ने, पढ्ने र पालन गर्नेहरूलाई परमेश्वरको सृजनात्मक शक्ति सञ्चारित गर्दछ। अतः अब “साढे तीन दिन” को महत्त्व स्थापित गर्नका लागि, हामीले यशैयाको अन्तिम भविष्यसूचक आख्यान तथा प्रकाशको पुस्तकका अध्याय एघारदेखि तेह्रसम्मको हाम्रो विचारबाट अलग हुनुपर्ने समय आएको छ—ती साढे तीन दिन, जसमा एलियाह र मोशा मृत सुक्खा हड्डीहरूको उपत्यकाबाट भएर जाने सूचना-सुपरहाइवेका सडकमा मृत अवस्थामा थिए। अब हामी “उजाडस्थान” को प्रतीकात्मकता पहिचान गर्नेछौं।

अघिल्लो लेखमा हामीले सात गर्जनहरूको गुप्त इतिहासद्वारा स्थापित घटनाक्रमका चारवटा भविष्यसूचक साक्षीहरूको पहिचान गर्‍यौं। ख्रीष्टको प्रतिमाको रेखा, दुई साक्षीहरूको रेखा, पशुको प्रतिमाको रेखा, र उत्तरको जाली राजाको रेखा।

नवकली उत्तरका राजाको वंशरेखाको दोस्रो अर्धभाग सन् ५३८ मा पापसीलाई अधिकार प्रदान गरिनुबाट आरम्भ हुन्छ। त्यसपछि पापसीले, उत्तरका राजाको आत्मिक नवकली स्वरूपका रूपमा, बाह्र सय साठी वर्षसम्म आत्मिक यरूशलेम र आत्मिक इस्राएललाई कुल्चीमिल्ची पाऱ्यो।

र तिनीहरू तरबारको धारले ढल्नेछन्, र सबै जातिहरूमा बन्दी बनाई लगिनेछन्; अनि अन्यजातिहरूको समय पूरा नभएसम्म यरूशलेम अन्यजातिहरूद्वारा कुल्चाइनेछ। लूका 21:24.

यूहन्नालाई पवित्रस्थान र सेनादल दुवैलाई नाप्र भनिएको थियो, तर उनलाई आँगनलाई बाहिरै छोड्न पनि भनिएको थियो, किनकि त्यो बाह्र सय साठी वर्षका लागि अन्यजातिहरूलाई दिइएको थियो।

मलाई एउटा लट्टीजस्तै नर्कट दिइयो; अनि स्वर्गदूत उभिएर यसो भने, “उठ, र परमेश्वरको मन्दिर, वेदी, र त्यहाँ आराधना गर्नेहरूलाई नाप। तर मन्दिरबाहिरको प्राङ्गणचाहिँ छोडिदेऊ, त्यसलाई ननाप; किनकि त्यो अन्यजातिहरूलाई दिइएको छ; र तिनीहरूले पवित्र नगरलाई बयालीस महिनासम्म कुल्चनेछन्।” प्रकाश 11:1,

2

यूहन्ना र लूकाले साक्षी दिन्छन् कि अन्यजातिहरूले “यरूशलेम” लाई “खुट्टाले कुल्चनेछन्” “बयालीस महिनासम्म।” यूहन्नाले त्यस अवधिलाई निर्दिष्ट गर्छन्, र लूकाले त्यस इतिहासको निष्कर्षलाई सूचित गर्छन्। यी दुई साक्षीहरूले दानियल अध्याय आठ, पद तेह्रको प्रश्नलाई सम्बोधन गरिरहेका छन्।

तब मैले एक जना पवित्रजन बोलिरहेको सुनेँ, र अर्को एक जना पवित्रजनले बोलिरहेका त्यस निश्चित पवित्रजनलाई भने, “नित्य बलिदान, उजाड पार्ने अपराध, अनि पवित्रस्थान र सेनादल दुवैलाई खुट्टामुनि कुल्चन

दिइने विषयको यो दर्शन कहिलेसम्म रहनेछ?" दानिएल ८:१३।

पवित्रस्थान र सेना कतिज्जेलसम्म पैतालामुनि कुल्चिने थिए भन्ने प्रश्नले, दुई उजाड पार्ने शक्तिहरूलाई चिन्हित गर्दछ, जसले यरूशलेमलाई कुल्चिने काम सम्पन्न गर्ने थिए; दानियलमा यरूशलेमलाई "पवित्रस्थान" र साथै "सेना" को रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। यस पदको सही आधारभूत बुझाइ, जसरी J. N. Andrews ले व्यक्त गरेका छन्, यही हो कि यस पदले दुई उजाड पार्ने शक्तिहरूलाई चिन्हित गर्दछ, जसले पवित्रस्थान र सेनालाई दुवै कुल्चिदिए। यस पदमा चिन्हित पहिलो उजाड पार्ने शक्ति मूर्तिपूजकत्व हो, र दोस्रो पापतन्त्र हो। "सेना" शब्द दानियलको त्यो अभिव्यक्ति हो, जसलाई यूहन्नाले मन्दिरभित्रका "आराधकहरू" भनेर चिन्हित गर्छन्, अर्थात् यरूशलेममा।

"दानिएल ८ मा दुईवटा 'उजाडपन' छन्।—यो तथ्य जोसायाह लिचद्वारा यति स्पष्ट बनाइएको छ कि हामी उनका शब्दहरू प्रस्तुत गर्दछौं:"

"'नित्य बलि' अङ्ग्रेजी पाठको वर्तमान पठन हो। तर मूल पाठमा बलि भन्ने कुनै कुरा पाइँदैन। यस कुरालाई सर्वत्र स्वीकार गरिएको छ। यो अनुवादकहरूले त्यसमा थपेको व्याख्यात्मक शब्द वा निर्माण हो। सही पठन यस्तो हो: 'नित्य र उजाड पार्ने अपराध,' जहाँ 'नित्य' र 'अपराध' 'र' द्वारा एकआपसमा जोडिएका छन्; नित्य उजाडपन र उजाड पार्ने अपराध। यी दुई उजाड पार्ने शक्तिहरू हुन्, जसले पवित्रस्थान र सेनालाई उजाड पार्नुपर्ने थियो।'—Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.

यो स्पष्ट छ कि पवित्रस्थान र सैन्यलाई "निरन्तर" र "उजाड पार्ने अपराध" द्वारा पैतालामुनि कुल्चिनु पर्ने थियो। पद १३ को सावधानीपूर्वक पठनले यस बिन्दुलाई निश्चित गर्छ। अनि यस तथ्यले अर्को तथ्य स्थापित गर्छ, अर्थात् यी दुई उजाडताहरू ती दुई मुख्य रूप हुन्, जसअन्तर्गत शैतानले यहोवाको आराधना र उहाँको कार्यलाई उल्ट्याउन प्रयत्न गरेको छ। यी दुई पदहरूको अर्थबारे श्री मिलरका टिप्पणीहरू, र उक्त अर्थ निर्धारण गर्न उहाँ आफैले अपनाउनुभएको विधि, निम्न शीर्षकअन्तर्गत प्रस्तुत गरिएको छ:

"दुई उजाडताहरू मूर्तिपूजा र पोपसत्ता हुन्"

"मैले अगाडि पढिरहेँ, र यो [नित्य] दानियेलमा बाहेक अरू कुनै ठाउँमा पाइँएन। त्यसपछि मैले [एक concordance को सहायताले] त्यससँग सम्बन्धित ती शब्दहरू लिएँ, 'हटाइने;' उसले 'नित्य'लाई हटाउनेछ; 'जुन समयदेखि नित्य हटाइनेछ', आदि। म अगाडि पढिरहेँ, र मलाई लाग्यो कि यस पदमा कुनै प्रकाश पाउनेछैन; अन्ततः म २ थिस्सलोनिकी २:७, ८ मा पुगेँ। 'किनकि अधर्मको रहस्य त अहिल्यै क्रियाशील छ; केवल जसले अहिले रोकिरहेको छ, उसले तबसम्म रोकिरहनेछ, जबसम्म ऊ बाटोबाट हटाइँदैन, र त्यसपछि त्यो दुष्ट प्रकट हुनेछ,' आदि। अनि जब म त्यस पदमा पुगेँ, ओह! सत्य कति स्पष्ट र महिमामय देखियो! यही हो! यही 'नित्य' हो! अब, 'जसले अहिले रोकिरहेको छ,' वा बाधा दिइरहेको छ, भनेर पावलले के भन्न खोजेका हुन्? 'पापको मानिस' र 'दुष्ट' भन्नाले पोपसत्ता अभिप्रेत छ। अब, पोपसत्ता प्रकट हुनबाट कुन कुराले बाधा दिन्छ? निःसन्देह, त्यो मूर्तिपूजकता हो; त्यसो भए, 'नित्य'को अर्थ मूर्तिपूजकता नै हुनुपर्छ।'—Second Advent Manual, page 66." J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

लेवीय व्यवस्था अध्याय छब्बीसका "सात समय" को परिपूर्तिमा, अन्यजातीयताले पवित्रस्थान र सेनालाई बाह्र सय साठी वर्षसम्म कुल्च्यो, र त्यसपछि पापसत्ताले थप बाह्र सय साठी वर्षसम्म त्यही कार्य गर्‍यो। लूका र यूहन्नाका अनुसार, पापसत्ताले बाह्र सय साठी वर्षसम्म यरूशलेमलाई कुल्चिरह्यो, जबसम्म १७९८ मा पापसत्ताले आफ्नो घातक घाउ पाएन। १७९८ बाट बाह्र सय साठी वर्ष घटाउँदा ५३८ आउँछ। ५३८ बाट बाह्र सय साठी वर्ष घटाउँदा ७२३ ईसा पूर्व आउँछ, जब त्यस समय उत्तरका शाब्दिक राजा अशूरले इस्राएलको उत्तरी राज्यलाई दासत्वमा लगे।

यूहन्नाले केवल ती एक हजार दुई सय साठी वर्षलाई मात्र उल्लेख गर्छन्, जस अवधिमा पापसीले पवित्रस्थान र सेनालाई कुल्चियो; तर लूकाले ती दुवै एक हजार दुई सय साठी-एक हजार दुई सय साठी वर्षका अवधिहरूलाई सम्बोधन गर्छन्, जसमा अन्यजातिवाद र पापसीवादले यरूशलेमलाई कुल्चिए, किनकि उनले यसरी भन्छन्, "जबसम्म अन्यजातिहरूका समयहरू पूरा हुँदैनन्।" लूकाले यरूशलेमको कुल्चाइएकालाई केवल एउटै "समय"

भन्दा बढी ठहर गर्छन्, किनकि उनले यसलाई अन्यजातिहरूका “समयहरू” पूरा हुने कुरा भनी उल्लेख गर्छन्।

निस्सन्देह, १८५६ मा मिलेराइट एडभेन्टवाद लाओडिसियाली बन्यो, र त्यसको सात वर्षपछि तिनीहरूले लैव्यवस्था २६ का “सात पटक” सम्बन्धी सत्यलाई अस्वीकार गरे, त्यसैले एडभेन्टवादका लागि यी सरल बाइबलीय तथ्यहरू देख्नु असम्भव छ। मैले पहिचान गरिरहेको तथ्य यो हो कि सात गर्जनहरूको गुप्त इतिहास, जसले तीन वटा मार्गचिन्हहरू पहिचान गराउँछ, र पहिलो तथा दोस्रो मार्गचिन्हको बीचमा रहेको एक समयावधि, अनि त्यसपछि दोस्रो र तेस्रो मार्गचिन्हको बीचमा रहेको अर्को समयावधि, नक्कली उत्तरका राजाको भविष्यवाणी रेखाभिन्न प्रस्तुत गरिएको छ।

त्यो शृङ्खला ईसा पूर्व ७२३ मा सुरु भयो, जब इस्राएलको उत्तरी राज्य अश्शूरका राजाको हातबाट, उत्तरका शाब्दिक राजाद्वारा, दासत्वमा गयो। त्यसपछि ५३८ मा उत्तरका आत्मिक राजा सशक्त बनाइयो, र त्यसपछि उसले आत्मिक यरूशलेमलाई अर्को एक हजार दुई सय साठी वर्षसम्म कुल्चिरह्यो, जबसम्म उसले १७९८ मा घातक घाउ पाएन। ईसा पूर्व ७२३ देखि ५३८ सम्म इस्राएललाई अधीनतामा राख्ने शक्तिहरू सधैं मूर्तिपूजक शक्तिहरू नै थिए।

ख्रीष्टको रेखाले सन् २७ मा उहाँको बप्तिस्माको समयमा उत्तरका साँचो राजाको अभिषेक पहिचान गराउँछ, र एक हजार दुई सय साठी भविष्यसूचक दिनपछि उहाँ कूसमा चढाइनुभयो। त्यसपछि उहाँका चेलाहरू सन् ३४ मा स्तिफनसलाई ढुङ्गाले हानेर मारिएसम्म उत्तरका साँचो राजाको सन्देश प्रस्तुत गर्न सामर्थी बनाइए। ख्रीष्टले आफ्नो सेवकाइका सम्पूर्ण एक हजार दुई सय साठी दिनहरूमा नहिँड्नुभएको एकमात्र समय, उहाँ विजयोत्सवी प्रवेशमा यरूशलेमभित्र सवार भएर प्रवेश गर्नुभएको बेला थियो। त्यसैले उहाँले एक हजार दुई सय साठी दिनसम्म यरूशलेमलाई कुल्चनुभयो, जसरी कूसपछि उहाँका चेलाहरूले पनि गरे। दुवै रेखाहरू—नक्कली उत्तरका राजा र ख्रीष्ट, अर्थात् उत्तरका साँचो राजा—ले एक हजार दुई सय साठी दिनसम्म यरूशलेम र सेनालाई कुल्चे।

मूर्तिपूजावाद वास्तविक यहूदीहरूको पार्थिव पवित्रस्थान-सेवाको उपासना-प्रणालीको एक नक्कल थियो, र पोपवाद आत्मिक यहूदीहरूको स्वर्गीय पवित्रस्थान-सेवाको एक नक्कल हो। मूर्तिपूजावादका बाह्र सय साठी वर्षहरू ख्रीष्टका बाह्र सय साठी दिनहरूसँग समानान्तर थिए, र पोपवादका बाह्र सय साठी वर्षहरू चेलाहरूका बाह्र सय साठी दिनहरूसँग समानान्तर थिए।

दुवै पङ्क्तिहरूमा सात गर्जनहरूको लुकेको इतिहासको एउटै भविष्यवाणीमूलक संरचना समाविष्ट छ, जुन जुलाई, २०२३ मा सार्वजनिक रूपमा मोहोर खोलिन प्रारम्भ भयो। यो मोहोर खोलिने कार्य आंशिक रूपमा मिलेराइट आन्दोलनको पहिलो निराशाको पहिचानद्वारा सम्पन्न भयो। तिनीहरूको पहिलो निराशाले एउटा समयावधिलाई आरम्भ गरायो, जसलाई दस कुँवारीहरूको दृष्टान्तमा “पर्खाइको समय” भनिएको छ। “पर्खाइको समय” न्यु ह्याम्पशायरको एक्सेटर शिविर-सभामा अन्त भयो, जब मध्यरातको पुकारको सन्देश पूर्ण रूपमा स्थापित भइसकेको थियो। एक्सेटर शिविर-सभा दोस्रो संकेतचिन्ह बन्यो, जसले त्यसपछि एउटा समयावधिलाई आरम्भ गरायो, जसमा न्यायको तेस्रो संकेतचिन्ह र अन्तिम निराशा नआउञ्जेल मध्यरातको पुकारको सन्देश घोषणा गरिन्थ्यो।

तीनवटा मार्गचिन्हहरू पहिलो निराशा, मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश, र अन्तिम निराशा थिए। ती तीनवटा मार्गचिन्हहरू हिब्रू शब्द “सत्य” सँग मेल खान्छन्, जसले हिब्रू वर्णमालाको पहिलो, तेह्रौँ, र अन्तिम अक्षरलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। पहिलो र अन्तिम दुवै निराशा हुनु, अल्फा र ओमेगाको हस्ताक्षरलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

मिलेराइट इतिहासमा बाह्र सय साठी दिनहरूको कुनै प्रत्यक्ष प्रतिनिधित्व छैन, तैपनि मिलेराइट इतिहास पहिलो आन्दोलनको इतिहास हो, र यसैले यसले अन्तिम आन्दोलनको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ। अन्तिम आन्दोलनमा पहिलो निराशाको इतिहास जुलाई १८, २०२० मा आरम्भ भयो, र यसको चित्रण प्रकाशको पुस्तक अध्याय एघारमा गरिएको छ। प्रकाशको पुस्तक अध्याय एघारमा ती दुई साक्षीहरू मारिन्छन्, जसले अन्तिम आन्दोलनमा पहिलो निराशालाई सूचित गर्छ; र यो नै पहिलो आन्दोलनद्वारा प्रतिरूपित गरिएको थियो।

प्रकाशितवाक्य अध्याय ११ मा त्यो निराशाले एक हजार दुई सय साठी दिनको यस्तो अवधिको आरम्भ गरायो, जसमा तिनीहरूका मरेका शरीरहरू सडकमा परिरहे, यसरी दृष्टान्तको ढिलाइको समयलाई चिन्हित गर्दै। तिनीहरूको पुनरुत्थानको समयमा तिनीहरू आइतबारको व्यवस्थाको न्याय हुने त्यही घडीमा एउटा ध्वजचिह्नको रूपमा उचालिन्छन्। दुई साक्षीहरूको इतिहासमा एक हजार दुई सय साठी दिनको एक प्रतीकात्मक अवधि समावेश छ।

सात गर्जनहरूको गुप्त इतिहासमा तेस्रो स्वर्गदूतको आन्दोलनका विवरणहरूले अन्य समानान्तर रेखाहरूको भन्दा धेरै बढी विशिष्टीकरण प्रदान गर्छन्, तर तेस्रो स्वर्गदूतको रेखा, उत्तरका साँचो राजाको रेखा, र उत्तरका नक्कली राजाको रेखा—यी सबैमा एउटै भविष्यसूचक विशेषताहरू विद्यमान छन्: एउटा आरम्भिक बिन्दु, त्यसपछि मध्य बिन्दुसम्म पुग्ने समयावधि, र त्यसपछि अन्तिम बिन्दुमा हुने न्यायसम्म पुग्ने अर्को समयावधि।

एक हजार दुई सय साठी दिन सात गर्जनहरूको गुप्त इतिहासको एक प्रमुख तत्त्व हो। प्रकाश अध्याय १२ मा एक हजार दुई सय साठी दिनलाई “उजाडस्थान” को रूपमा प्रतीकीकृत गरिएको छ।

अनि ती स्त्री उजाडस्थानतिर भागी, जहाँ परमेश्वरले उनका लागि तयार पार्नुभएको एक स्थान थियो, ताकि त्यहाँ उनीलाई एक हजार दुई सय साठी दिनसम्म पालनपोषण गरियोस्। प्रकाश 12:6।

कलीसिया एक हजार दुई सय साठी वर्षसम्म पोपीय शक्तिको कुल्चाइबाट बच्न मरुभूमिति भागी। पद चौधले अर्को साक्षी प्रदान गर्दछ।

अनि त्यस स्त्रीलाई एउटा ठूलो गरुडका दुई पखेटा दिइयो, ताकि त्यो सर्पको सामुहिकताबाट टाढा, उजाडस्थानमा, आफ्नो ठाउँमा उडेर जाओस्, जहाँ उसलाई एक काल, कालहरू, र आधा कालसम्म पालनपोषण गरिन्छ। प्रकाश 12:14।

मण्डली अजिङ्गर र पोपसत्ताको सतावटबाट बाह्र सय साठी वर्षसम्म भागी, यसकारण “उजाडस्थान” बाह्र सय साठी दिनहरूको प्रतीक हो। यो संख्या दानिएल र प्रकाशका पुस्तकहरूमा प्रत्यक्ष रूपमा सात पटक देखा पर्छ, तर धर्मशास्त्रमा यसलाई अन्य धेरै प्रकारले पनि प्रस्तुत गरिएको छ। प्रत्येक अवस्थामा, यसले लैव्यवस्था छब्बीसका “सात काल” लाई जनाउँछ।

यो मूर्तिपूजकता होस्, जसले ईसा पूर्व ७२३ देखि सन् ५३८ सम्म पवित्रस्थान र त्यसका सैन्यदललाई कुल्च्यो, वा पोपसत्ता होस्, जसले आध्यात्मिक यरूशलेम र त्यसमा रहेका आराधकहरूलाई कुल्च्यो, त्यो परमेश्वरका जनहरूको तितरबितर पारिनुको एक दृष्टान्त थियो, जुन लेवीव्यवस्था अध्याय पच्चीस र छब्बीसमा प्रतिनिर्दिष्ट “भूमिका शबाथहरू” सम्बन्धी करारलाई परमेश्वरका जनहरूले भङ्ग गरेकाले आएको थियो। अध्याय छब्बीसमा यसलाई परमेश्वरको करारको विवाद भनिएको छ।

अनि म तिमीहरूका विरुद्ध तरवार ल्याउनेछु, जसले मेरो करारको झगडाको प्रतिशोध लिनेछ; र जब तिमीहरू आफ्ना सहरहरूभित्र जम्मा हुनेछौ, तब म तिमीहरूका बीच महामारी पठाउनेछु; अनि तिमीहरू शत्रुको हातमा सुम्पिनेछौ। लेवीव्यवस्था 26:25.

परमेश्वरको करारविरुद्धको विद्रोहले परमेश्वरका जनहरूमाथि त्यो दासत्व र तितरबितर पारिनु ल्यायो, जसलाई “मेरो करारको झगडा” भनेर प्रतिनिधित्व गरिएको छ। दण्डलाई नबुझी—जसलाई दानिएलले मोशाको “श्राप” र “शपथ” भन्छन्, र जसलाई “मेरो करारको झगडा” पनि भनिएको छ—दानिएल अध्याय नौमा प्रतिनिधित्व गरिएको स्त्रीष्टको कार्यको गहिरो अर्थ देख्नबाट मानिसलाई अन्धो बनाउँछ। एलेन ह्वाइटका लेखनहरूमा लाओडिसियाको अन्धोपनमा रहेका परमेश्वरका जनहरूको एक निरन्तर मूल्याङ्कन यो हो कि तिनीहरू “कारणदेखि परिणामसम्म” तर्क गर्न सक्दैनन्। तिमीले अन्धकार युगका बाह्र सय साठी वर्ष बुझ्छु भनी दाबी गर्न सक्छौ, तर यदि तिमीलाई त्यस कुल्चाइको “कारण” थाहा छैन भने तिमी अन्धो छौ।

अनि उसले धेरैसँग एक हप्ताका लागि करार दूढ पार्नेछ; अनि त्यस हप्ताको बीचमा उसले बलिदान र भेटी बन्द गराउनेछ, र घिनलाग्दा कुराहरूको व्यापक फैलावटको कारण उसले त्यसलाई उजाड पार्नेछ, यहाँसम्म कि समाप्तिसम्म; र जो निर्धारित गरिएको छ, त्यो उजाडमाथि खन्याइनेछ। दानिएल ९:२७।

ख्रीष्टद्वारा करारको पुष्टिकरण प्रत्यक्ष रूपमा “उहाँको करारको विवाद” सँग सम्बन्धित छ। “श्राप” को अवधि दुई हजार पाँच सय बीस वर्ष थियो, र ख्रीष्टले त्यही उही करारलाई पुष्टि गर्नुभएको अवधि दुई हजार पाँच सय बीस दिन थियो। सात गर्जनहरूको गुप्त इतिहासको संरचना प्रदान गर्ने हिब्रू शब्द “सत्य” सँगको सामञ्जस्यमा, ख्रीष्टले आफ्नो करार पुष्टि गर्नुपर्ने भविष्यवाणीसम्बन्धी सप्ताहमा तीनवटा मार्गचिन्हहरू थिए, जसलाई हिब्रू वर्णमालाको पहिलो, तेह्रौँ र अन्तिम अक्षरहरूले प्रतिनिधित्व गर्छन्।

हप्ताको पहिलो मार्गचिह्न उहाँको बप्तिस्मा थियो, दोस्रो मार्गचिह्न क्रूस थियो, र अन्तिमचाहिँ स्तिफनसको मृत्यु थियो। स्वर्गीय दूतहरूले विलियम मिलरलाई “सात पल्ट” देख्न अगुवाइ गरेझैं, लेवीव्यवस्था अध्याय छब्बीसका “सात पल्ट” देख्न अस्वीकार गर्नु भनेको त्यही अगमवाणीलाई पूर्ण रूपमा देख्ने सामर्थ्य हटाउनु हो, जहाँ ख्रीष्टले आफ्नो रगत बगाउनुभयो र आफ्ना शाब्दिक प्राचीन जनहरूले अस्वीकार गरेको ठ्याक्कै त्यस करारलाई पुष्टि गर्नुभयो। अन्ततः उद्धार पाउने प्रत्येक व्यक्तिसँग “सत्य” को केवल आंशिक र अपूर्ण समझ हुनेछ। तर “सत्य” देख्न जानाजानी अस्वीकार गर्ने कोही पनि उद्धार पाउँदैन। पितासम्म पुग्ने बाटो एउटै मात्र छ, र त्यो येशूद्वारा हो, अनि येशू नै “सत्य” हुनुहुन्छ।

यो मनन गर्न योग्य समझाइ हो, किनकि यसले लेवीव्यवस्था पच्चीस र छब्बीसको करारतर्फ संकेत गर्दछ। “सात पल्ट” को “श्राप” प्राचीन वास्तविक इस्राएलमाथि यसकारण आयो कि तिनीहरू भूमिलाई विश्राम दिनेसम्बन्धी निर्देशहरू कार्यान्वयन गर्न, र जुबिलीका आज्ञाहरू पूरा गर्न, इच्छुक भएनन्। त्यो उपेक्षाको पाप थियो। श्राप तिनीहरूमाथि यसकारण आयो कि उनीहरूले आफूहरूलाई गर्न आज्ञा गरिएको कार्य गर्न छोडे, न कि यसकारण कि उनीहरूले प्रत्यक्ष रूपमा “तैले हत्या गर्नुहुँदैन” वा “तैले चोरी गर्नुहुँदैन” जस्ता कुनै आज्ञा तोडेका थिए। उनीहरूले केवल भूमिलाई विश्राम दिनेसँग सम्बन्धित निर्देशहरू बेवास्ता गरे। जुन एड्भेन्टिस्टहरूले, कुनै पनि अपवित्र कारणवश, “सात पल्ट” लाई (जुन पत्ता लगाउन स्वर्गदूतहरूले विलियम मिलरलाई अगुवाइ गरे) स्वीकार गर्दैनन्, उनीहरूले केवल सत्यलाई साँच्चै अनुसन्धान गर्न समय नै दिएका छैनन्, र प्राचीन वास्तविक इस्राएलले बेवास्ता गरेको त्यही करारसम्बन्धी जानकारीलाई उपेक्षा गरेर, उपेक्षामार्फतको विद्रोहको उही प्रकार पूरा गरिरहेका छन्। आरम्भले अन्त्यलाई दृष्टान्तस्वरूप देखाउँछ।

प्रकाशको पुस्तक १२ मा “उजाडस्थान” भनेर चिनाइएका एक हजार दुई सय साठी दिनहरू “सात समय” का प्रतीक हुन्। ख्रीष्टको सेवकाइका एक हजार दुई सय साठी दिनहरू तथा चेलाहरूको सेवकाइका एक हजार दुई सय साठी दिनहरू दुवैले करार पुष्टि गरिंदै गरेको सम्पूर्ण हप्तालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। मूर्तिपूजक व्यवस्थाले परमेश्वरका जनतालाई कुल्चेको एक हजार दुई सय साठी वर्षहरू तथा पोपतन्त्रले परमेश्वरका जनतालाई कुल्चेको एक हजार दुई सय साठी वर्षहरू दुवैले मोशाको श्रापका सम्पूर्ण “सात समय” लाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

प्रकाशितवाक्य अध्याय एघारमा, बाह्र सय साठी दिनपछि, मृत हड्डीहरूलाई एक लाख चवालीस हजारको रूपमा करारमा प्रवेश गराउन पुनर्जीवित गरिन्छ। तर त्यस करारसम्बन्धलाई पूरा गर्नका लागि, उनीहरूले करारका सर्तहरू पूरा गर्नेपर्छ, ठीक जसरी दानियलले अध्याय नौमा गरे। “सात समय” को करारका सर्तहरूमा शत्रुको देशमा आफूलाई पाउनेहरूका लागि विशिष्ट निर्देशनहरू समावेश छन्। जब आफूहरू छरपस्ट पारिएका छन् भन्ने वास्तविकतामा जागृत हुनेहरू परमप्रभुका फर्किन चाहन्छन्, तब लेवीव्यवस्था छब्बीसले उनीहरू कसरी फर्किनुपर्ने हो भन्नेबारे निर्देशन प्रदान गर्दछ।

तिमीहरूमध्ये बाँकी रहेकाहरू तिमीहरूका शत्रुहरूको देशहरूमा आफ्नै अधर्मको कारण क्षीण हुँदै जानेछन्; र तिनीहरू आफ्ना पितृहरूको अधर्मका कारण पनि तिनीहरूसँगै क्षीण हुँदै जानेछन्। यदि तिनीहरूले आफ्नो अधर्म, र आफ्ना पितृहरूको अधर्म, जसद्वारा तिनीहरूले मेरो विरुद्ध अपराध गरे, स्वीकार गर्छन्, र यो पनि

स्वीकार गर्छन् कि तिनीहरू मेरो विरुद्ध चले; अनि म पनि तिनीहरूको विरुद्ध चलें, र तिनीहरूलाई तिनीहरूका शत्रुहरूको देशमा ल्याउँ; यदि त्यसपछि तिनीहरूका खतना नभएका हृदयहरू नम्र हुन्छन्, र तिनीहरूले आफ्नो अधर्मको दण्ड स्वीकार गर्छन् भने: तब म याकूबसँगको मेरो करार सम्झनेछु, र इसहाकसँगको मेरो करार पनि, र अब्राहामसँगको मेरो करार पनि म सम्झनेछु; र म त्यस देशलाई पनि सम्झनेछु। लेवीव्यवस्था 26:39-42.

धर्मशास्त्रमा “क्षीण हुँदै जानु” भन्ने अभिव्यक्तिको अर्थ विलीन हुनु, भ्रष्ट हुनु र क्रमशः नष्ट हुँदै जानु हो। क्षीण हुँदै जानु भनेको मरेका सुख्खा हड्डीहरूमा परिणत हुने गरी जीर्ण हुँदै जानु हो। अनि यस निर्देशनले मृत्युलाई सूचित गर्दछ, किनकि यसले आफ्नो अवस्थाप्रति जागृत हुनेहरूलाई “तिमीहरूका शत्रुहरूको देशमा” रहेका रूपमा प्रस्तुत गर्दछ।

विनाश गरिने अन्तिम शत्रु मृत्यु हो। १ कोरिन्थी १५:२६।

जुलाई 18, 2020 मा, तेस्रो स्वर्गदूतको आन्दोलनमा पहिलो निराशा घटित भयो। यसलाई पवित्र भविष्यसूचक सुधारका सबै अन्य पहिलो निराशाहरूले पूर्वरूपमा चित्रण गरेका छन्। इजकिएल अध्याय सैंतीसले अन्तिम दिनहरूमा परमेश्वरका जनहरूलाई यसरी चिनाउँछ कि तिनीहरू विघटित, भ्रष्ट र नष्ट भई अन्ततः केवल सुकेका मरेका हड्डीहरूको एउटा उपत्यका मात्र भएका थिए। तिनीहरू शत्रुको देशमा छन्, जुन मृत्युको देश हो। प्रकाश ११ मा, ती दुई साक्षीहरू मारिए र सडकमा छाडिए। सबै अगमवक्ताहरू एक-अर्कासँग सहमत छन्। त्यसकारण, मोशा इजकिएलको उपत्यकाबाट बग्ने सडकमा मरेका तिनै जनहरूसँग बोलिरहनुभएको छ। तिनीहरूको निराशाको अवस्थामा, तिनीहरूलाई यर्मियाद्वारा शिक्षा दिइन्छ।

यसकारण परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, यदि तँ फर्किस् भने, म तलाई फेरि ल्याउनेछु, र तँ मेरो सामु उभिनेछस्; अनि यदि तँले तुच्छबाट बहुमूल्यलाई अलग गरिस् भने, तँ मेरो मुखजस्तै हुनेछस्; तिनीहरू तेरोतिर फर्कून्, तर तँ तिनीहरूतिर नफर्किन्। यर्मिया १५:१९।

यर्मियालाई यो सूचित गरिन्छ कि यदि उसले परमेश्वरको तर्फबाट बोल्न चाहन्छ भने, उसले फर्कनै पर्छ, र त्यसो गर्दा उसले बहुमूल्यलाई अधमबाट अलग गर्ने पर्छ। उक्त खण्डको सन्दर्भले यो स्पष्ट गर्दछ कि अधमहरू ती हुन् जसकहाँ ऊ फर्कनु हुँदैन। जब उक्त खण्डमा उसलाई आफ्नो निराश अवस्थामै चित्रित गरिएको छ, तब उसले आफू एक्लो भएको पहिचान गर्दछ।

म ठट्टा गर्नेहरूको सभामा बसेनँ, न त आनन्दित भएँ; तपाईंको हातको कारण म एकलै बसेँ, किनकि तपाईंले मलाई क्रोधले भरिदिनुभएको छ। यर्मिया 15:17.

यर्मिया “ठट्टा गर्नेहरूको सभामा” बसेका थिएनन्, किनकि उनी एकलै बसेका थिए। उनी नीचहरूकहाँ, अर्थात् ठट्टा गर्नेहरूको सभाकहाँ, फर्कनु हुँदैनथ्यो। सन् १८६३ मा, एड्भेन्टवादले बाबेलकी छोरीहरूको बाइबलीय कार्यविधितर्फ फर्केर मोशाको “सात पटक” अस्वीकार गर्न खोज्दा “ठट्टा गर्नेहरूको सभा” तर्फ आफ्नो फर्काइ आरम्भ गर्‍यो। तर यर्मियाले मिलरवादी इतिहासभन्दा अझ विशेष रूपमा अन्तिम दिनहरूको विषयमा बोलिरहेका छन्। जब सुख्खा हड्डीहरूको उपत्यकामा रहेकाहरू आफू शत्रुहरूको भूमिमा छन् भन्ने तथ्यमा जागृत हुन्छन्, तब सडकमा उनीहरूको मृत्युमा आनन्द मनाउनेहरूकहाँ उनीहरू कहिल्यै फर्कनु हुँदैन। त्यो समूह यर्मियाकहाँ फर्कन सक्छ, तर उनी तिनीहरूकहाँ फर्कन सक्दैनन्।

तर यदि तिनीहरू फर्कने हो भने, तिनीहरूले “सात समय” सँग प्रत्यक्ष रूपमा सम्बन्धित मोशाद्वारा दिइएका निर्देशनहरू पनि पूरा गर्नुपर्छ। प्रकाशको पुस्तक अध्याय एघारमा सडकमा मरेका भएकाहरू साढे तीन दिनसम्म मरेका छन्, जुन भविष्यवाणीगत रूपमा “उजाडस्थान” हो।

यसकारण मृतकहरूको प्रारम्भिक जागरण यस्तो सन्देशद्वारा सम्पन्न हुन्छ जसले हड्डीहरूलाई एकआपसमा जोडिएर बनिन लगाउँछ, तर तिनीहरू अझै जीवित हुँदैनन्। तिनीहरूलाई एक शक्तिशाली सेनामा परिणत गर्न चार वायुहरूको सन्देश, अर्थात् छाप लगाउने सन्देश, आवश्यक पर्छ। तिनीहरूलाई एकसाथ ल्याउने पहिलो सन्देश “आवाज” बाट आउँछ।

“सान्त्वना देओ, सान्त्वना देओ मेरा प्रजालाई,” तिमीहरूका परमेश्वर भन्नुहुन्छ। “यरूशलेमसँग प्रेमपूर्वक बोल, र त्यसलाई पुकारेर भन, कि यसको युद्धकाल पूरा भएको छ, यसको अधर्म क्षमा गरिएको छ; किनकि यसले आफ्ना सबै पापहरूको लागि परमप्रभुको हातबाट दोब्बर पाएको छ।” उजाडस्थानमा कराइरहेको एकको स्वर: “परमप्रभुको बाटो तयार पार; मरुभूमिमा हाम्रा परमेश्वरका निम्ति एउटा राजमार्ग सीधा बनाओ। हरेक खोंच उचालिनेछ, र हरेक पर्वत र डाँडा होचा पारिनेछ; टेढो सोझो पारिनेछ, र उबडखाबड ठाउँहरू समथर बनाइनेछन्।” यशैया 40:1-4।

आवाज उजाडस्थानबाट आउँछ, जो “सात समय” को छरपस्टताको प्रतीक हो। त्यो आवाज उजाडस्थानमै छ, किनकि इजकिएललाई पनि सुकेका हड्डीहरूको उपत्यकामा लगिएको थियो। उनले टाढाबाट होइन, त्यही उपत्यकाबाट साक्षी दिइरहेका थिए।

परमप्रभुको हात ममाथि थियो, र उहाँले मलाई परमप्रभुको आत्माद्वारा बाहिर लैजानुभयो, अनि हड्डीहरूले भरिएको उपत्यकाको बीचमा मलाई राख्नुभयो। इजकिएल ३७:१।

त्यो उपत्यका साढे तीन दिनको उजाडस्थान हो। स्वरको प्रतिज्ञा यो हो कि यरूशलेमको अधर्म क्षमा गरिएको छ र उसको युद्ध समाप्त भएको छ। यो प्रतिज्ञाले अन्तिम दिनहरूमा सम्पन्न हुने एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने कार्यलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। तर उनको अधर्मको क्षमा हुनु उनका सबै पापहरूका निम्ति “दोब्बर” प्राप्त गर्नुसँग सम्बन्धित छ। मोशाले प्रस्ताव गरेको उपचारले केवल तिनीहरूको आफ्नै अधर्महरूको मात्र होइन, तिनीहरूका पितापुर्खाहरूका अधर्महरूको पनि स्वीकारोक्ति माग गर्दछ। यदि तिनीहरूले त्यो आज्ञा पूरा गरे भने, तिनीहरूको अधर्म क्षमा गरिनेछ।

हामी यी सत्यहरूलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

हो, सारा इस्राएलले तपाईंको व्यवस्था उल्लङ्घन गरेको छ, आज्ञापालन नगर्ने हेतुले त्यसबाट टाढा हटेर गएको छ; यसकारण श्राप हामीमाथि खन्याइएको छ, साथै परमेश्वरका सेवक मोशाको व्यवस्थामा लेखिएको शपथ पनि, किनकि हामीले उहाँको विरुद्ध पाप गरेका छौं। अनि उहाँले हामीविरुद्ध, र हामीलाई न्याय गर्ने हाम्रा न्यायाधीशहरूविरुद्ध बोल्नुभएको आफ्ना वचनहरू हामीमाथि ठूलो विपत्ति ल्याएर पुष्टि गर्नुभएको छ; किनकि समग्र आकाशमुनि यरूशलेममाथि जे भएको छ, त्यस्तै अरू कहाँ भएको छैन। मोशाको व्यवस्थामा लेखिएबमोजिम, यो सारा विपत्ति हामीमाथि आइपरेको छ; तैपनि हामीले परमप्रभु हाम्रा परमेश्वरको सामु प्रार्थना गरेनौं, ताकि हामी आफ्ना अधर्महरूबाट फर्की, र तपाईंको सत्यलाई बुझौं। दानियल ९:११-१३।